

Andrey Tikhomirov

Germanske folk

Germanska folk

Indoeuropæisk migration
Indo-europeisk migration

Andrey Tikhomirov

**Germaniske folk. Germanska folk.
Indoeuropæisk migration.
Indo-europeisk migration**

«Издательские решения»

Tikhomirov A.

Germanske folk. Germanska folk. Indoeuropæisk migration. Indo-europeisk migration / A. Tikhomirov — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-00-509671-5

Bogen fortæller om de gamle migrationsbevægelser fra de germanske folk, efter at de forlod deres indo-europæiske forfædres hjem — regionen med stepperne i de sydlige Ural — Sortehavet. Boken berättar om de forntida flyttningsrörelserna från de germanska folken efter att de lämnat sitt indo-europeiska förfäderhem — regionen i stäverna i södra Ural — Svarta havet.

ISBN 978-5-00-509671-5

© Tikhomirov A.
© Издательские решения

Содержание

Dansk	6
Dannelsen af de gamle indoeuropæere i de sydlige Ural – Sortehavet	6
Germanske folk	9
Конец ознакомительного фрагмента.	13

**Germanske folk. Germanska folk
Indoeuropæisk migration.
Indo-europeisk migration**

Andrey Tikhomirov

© Andrey Tikhomirov, 2019

ISBN 978-5-0050-9671-5

Created with Ridero smart publishing system

Dansk

Dannelsen af de gamle indoeuropæere i de sydlige Ural – Sortehavet

Moderne arkæologisk forskning beviser, at indo-europæernes hjemland er regionen i de sydlige Ural, hvor de dannede sig som en enkelt sproggruppe.

Fællesskaber oprettes først på grundlag af fælles oprindelse – fødsel, og efterhånden som omsættelige produkter stiger, dannes et stort familiesamfund, der består af fratiering, dvs. flere slægter. Derefter nabosamfundet i form af en stamme, det næste trin – foreningen af stammer, der igen fører til dannelsen af folket og derefter staten. Men for ethvert samfund er et interessefællesskab også nødvendigt, i dette tilfælde beskyttelsen af metallurgister og deres produkter. Så der var bosættelser af gamle metallurgister, og især Arkaim-kulturen i Syduralerne. Lignende bosættelser blev fundet i Europa, i Tyskland nær Dresden og Leipzig, samt i Østrig og Slovakiet, under 7 tusind år. Efter afslutningen af naturressourcerne blev “bosættelserne” lukket, grøfterne blev fyldt op, og resterne af boligerne blev brændt.

Byenes land er det betingede navn på territoriet i de sydlige Ural, hvor antikke byer og befæstede bosættelser af Sintash-kulturen i middel bronzealderen (ca. 2000 f.Kr.) blev fundet en kultur.

Bosættelser blev opdaget i 70—80'erne. XX århundrede. Et af de første fundne arkæologiske komplekser var en gammel bygning ved Sintashty-floden (en sideelv af Tobol), som selve bosættelsen blev opkaldt efter floden Sydural. Kort efter opdagelsen af andre byer begyndte arkæologer at bruge udtrykket “Sintashta-kultur.” Dette “land” er beliggende i Chelyabinsk-regionen, Orenburg-regionen, Bashkortostan og det nordlige Kasakhstan. Byerne ligger på territoriet med en diameter på 350 km.

Alle bosættelser er forenet af en lignende type struktur, organisering af byinfrastruktur, byggematerialer og eksistensen tid. Samt den samme topografiske logik. Befæstninger er tydeligt synlige på luftfotos. Efter 4.000 år fremtræder skeletter fra byer tydeligt på baggrund af det naturlige landskab, pløjede marker. Der kommer en opmærksomhed på de teknikere, der designede og skabte sådanne systembyer. Byerne selv var mest velegnede til livet. For det første sørgede de for beskyttelse mod eksterne fjender, og for det andet blev der i byerne skabt lokaler til kunsthåndværkers, sadelmænds, pottemagers og metallurgers liv og arbejde. Inde i byerne er der en stormkloak, der fører vand ud af bebyggelsen. I nærheden af byerne blev der arrangeret gravpladser, der blev oprettet dyrepenner. Alle befæstede bosættelser blev lavet i tre forskellige former: runde (8—9 stykker); oval (ca. 5); rektangulær (ca. 11). Udtrykket “land” kendetegner korrekt denne by af placering. Ud over det faktum, at alle de befæstede bebyggelser blev bygget på et kompakt territorium på samme tid, i samme stil og ved hjælp af de samme tekniske løsninger, er lignende materialer, andre forenende egenskaber synlige.

På steppernes store territorium i den gamle æra vest for Ural boede stammerne i den såkaldte Srubnaya og øst for Andronovo-kulturen, hvor sidstnævnte dækkede regionen fra Ural til Altai og Yenisei. Andronovites, der talte en af dialekterne i det gamle iranske sprog (indoeuropæisk gruppe), opdrættede kvæg og små kvæg, heste, var engagerede i fiskeri. I de sydlige Ural er der identificeret spor efter oversvømmelseslandbrug. Andronovo-samfundet blev betragtet som ret bagud og arkaisk, hvilket især fremgår af fattigdommen i deres begravelser. I graven sammen med den afdøde placerede de normalt keramik, bronzesmykker, mindre ofte værktøjer og våben.

Ifølge Videvdat (den første bog i Avesta, en samling af hellige bøger om den gamle iranske religion, en slags iransk fortsættelse af Vedaerne), er det forældre hjem for de gamle iranere Airyanem

Vaejah (Avest. Airyanem Vaejah, “Aryan plads”). Dette land beskrives som den uendelige slette, gennem hvilken den smukke flod Daitya (Vahvi-Datiya) strømmer igennem.

Indoeuropæiske stammer bevægede sig fra øst til vest, og som en sne, der faldt fra et bjerg, fejede de alt på deres vej og indtog dem, der kom med i deres stammer. Deres forfædres hjem, hvor de dannede sig som en enkelt sproggruppe, var stepperne i Sortehavsregionen – de sydlige Ural.



Indoeuropæiske områder af Kentum (blå) og Satem (rød). Det estimerede indledende område med satellitisering vises i lys rød. Kentum-satem-opdeling kaldes isogloss i den indoeuropæiske sprogfamilie, der er relateret til udviklingen af tre rækker ryggekonsanter, der er rekonstrueret til det Pra-indo-europæiske sprog (PIE), *kW (labio-velar), *k (velar) og *k; (kammer). Udtrykkene kommer fra ordene, der betyder tallet “hundrede” på de repræsentative sprog i hver gruppe (latin centum og Avestan satem).

I Avesta rådgiver guden Ahura Mazda (en yderst kyndig præst) den legendariske pletfri konge af de gamle ariere (indoeuropæere) Yime om at skabe et kæmpehegn – Varu, og der, for dette hegn sætter “frøet til alle hanner og hunner, der er størst på denne jord, og frøet til alle slægtskøer og frøene fra alle planter. Og for at gøre alt parvis, mens folk er i Var ... “Den legendariske Vara bestod af 3 cirkler, lukket den ene i den anden. Fra de ekstreme 9 passager blev ført, fra midten – 6, fra det indre – 3. Og på dette territorium indhegnet fra onde vinde byggede Yima 18 gader og skabte et vindue over toppen – noget som en skorsten for røg. Patronen med smedning i den slaviske hedenske pantheon var smeden guden Svarog (Sanskrit. “Svarga” – himlen). Billedet af Svarog er tæt på den græske Hephaestus og Prometheus.

Solen – Ja-Gud – i den slaviske mytologi blev betragtet som søn af Svarog. Den gamle slaviske gud – Dazhdbog – bæreren af lykke, symboliserer sandsynligvis regn, f. eks. I slovakisk dažď (læst “dazhd”) – regn. “Vinden blæser” er analogien fra en mand, der blæser fra munden. “Blindt regn” betyder, at det regner, og solen skinner, og det viser sig derfor, at det er som om regnen “ikke ser” og går, hvor solen skinner. I den kristne folkekalender blev Svarog til helgener Kozma og Demyan – beskyttere af smed og ægteskab. Selve tilstedeværelsen af guderne – beskyttelsesmændene – angiver antikken af dens oprindelse. Med ordet “Svarog” er ordet “Swastika” (Skt.) Idiomatict ens – et kors med ender bøjet i rette vinkler, et af de ældste prydmotiver, der findes blandt folkene i Indien, Kina, Japan, hvor swastika-tegnet havde også religiøs betydning. Sammenlign også de slaviske ord “cook”, “svejsning”. I stepperne i Urals-Altai har smedningen allerede nået en betydelig udvikling blandt de skytiske stammer i det nordlige Sortehavsregion (7—4 århundrede f.Kr.) såvel som blandt de sarmatiere og slaver, der var kendt i det 4. – 6. århundrede. under myrer. I 10—11 århundreder. jern og stålprodukter i Rusland var udbredt og havde forskellige anvendelser. De gamle metallurgister koncentrerede sig normalt i deres hænder både smeltning af jern fra sumpmalmen, den såkaldte “madlavning” af jern og fremstilling af forskellige jernprodukter samt smedning af kobber, tin, sølv og guld, især i smykker. Der blev anvendt en ildsted, hvor klods af sumpmalm ovenfra og neden blev dækket med kul, der blev antændt og opvarmet til den ønskede temperatur. Det smeltede jern flydede til bunden af ildstedet og dannede en viskøs masse (kriterium). Smeden tog den med tænder og smed den derefter med en hammer på ambolten, gav produktet den ønskede form, bankede slagter

fra overfladen og reducerede porøsiteten af metallet. Udviklingen af jern førte til et betydeligt spring i udviklingen. Derudover var aflejringer af tin og kobber og deres legering af bronze i levestedet for de gamle indoeuropæere praktisk taget fraværende, de blev importeret fra andre territorier. Jernmalm var mere udbredt end kobber og tin, jernmalm blev dannet i store mængder under påvirkning af mikroorganismer i sumpe og stillestående vandmasser. Og distributionsområdet for de gamle indoeuropæere var præcis præget af en overflod af søer og vådområder. I modsætning til kobber og tin blev i gamle tider udvundet jern overalt fra brun jernmalm, sø, sump og andre malme.

En forudsætning for den udbredte anvendelse af jernmetallurgi var brugen af en råstproces, hvor reduktion af jern fra malm blev opnået ved en temperatur på 900 grader, mens jern kun blev smeltet ved en temperatur på 1530 grader for at fremstille jern ved en råjernsmetode blev malmen knust, kalcineret over en åben ild, og derefter i grober eller små lerocelle, hvor kul blev lagt og luft blev sprængt af bælg, blev jern genoprettet. Et skrig dannet i bunden af ovnen (sammenlign Krishna fra sanskrit, tændt – “mørk, sort”, en af de ærbødige guder i hinduismen). – en klump af porøst, pasty og stærkt forurenet jern, som derefter måtte udsættes for gentagen varm smedning.

Skrijern var kendt for sin blødhed, men allerede i gamle tider blev der opdaget en metode til opnåelse af hårdere metal ved hærkning af jernprodukter eller cementering af dem, det vil sige calcining i knogalkul med henblik på kulsyreholdelse. Smedovnen til fremstilling af jern i ostefremstillingsprocessen var en lavvanding i jorden, hvortil luft fra bælg blev fodret ved hjælp af lerør, som vi observerer i gamle rekonstruktioner af Arkaim, Quintana, Goloring og andre landsbyer. Efterfølgende begyndte disse konstruktionsordninger at blive betragtet som hellige, og de blev gengivet i forskellige korsformede variationer, herunder i form af en svastika, primitive domnica så ud som cylindriske strukturer lavet af sten eller ler, indsnævret opad, følgelig udseendet af en svastika, en kryds med ender bøjet i rette vinkler. Nedenfra blev der arrangeret kanaler, hvor lerdyserørene blev indsat, læder pelse blev fastgjort til dem, med deres hjælpeluf pumpet ind i ovnen. Disse mønstre lignede forskellige typer kryds, som senere blev hedet i hinduismen, buddhismen, kristendommen.

Den nordindiske by Varanasi (navnet Var nævnes i byens navn, optrådte omkring det 7. århundrede f.Kr.), også kendt som Benares, er stadig stedet for pilgrimsrejse til hinduerne, der er også en massekremering af død. De troendes lig er brændt i synet. I antikken var det også i varserne: Præster med horn på hovedet og med vinger bag ryggen brændte de døde mennesker – det er prototypen på helvede. De afdøde selv ville have dette, da det blev antaget, at de med ild straks ville gå til himlen til guderne.

De ældste bøger om Veda og Avesta (sammenlign: de slaviske ord “at vide” og “nyheder”) er faktisk det primære grundlag for de fleste af de religioner, der findes i dag. Den ældste del af Avesta Ghats kaldes også (Ghats) – bjerge på Hindustan-halvøen i Indien (vestlige og østlige Ghats) samt det gamle russiske ord “ghat” – gulve lavet af bjælker til passage, passage gennem en sump, sump. Ghats – trinene i dæmningen i Varanasi, ned til Ganges, de døde kroppe brændes der. Alle disse ord er af samme oprindelse.

Korset blev æret i førkristne kulturer. Hans billeder blev opdaget under arkæologiske udgravninger i forskellige dele af kloden, især i Sydamerika og New Zealand. Det blev konstateret, at han tjente som genstand for tilbedelse af andre nationer som symbol på ild, som oprindeligt blev opnået ved friktion af to krydsede pinde, et symbol på solen og evigt liv. Allerede i antikken for at reducere metallurgers smeltepunkt begyndte de at bruge fluoritter (fluorspar, fluoritter findes i forskellige farver: violet, gul, grøn, sjældent farveløs) og kunne modtage stål ved en temperatur på 1100 – 1200 grader, i stedet for 1530—1700 grader, som gjorde det muligt for os at bruge mindre brændstof (træ eller kul) under stålfremstilling og få meget holdbare jernprodukter.

Germanske folk

Navnene “germansk”, “germansk”, “Tyskland” kommer fra det latinske sprog: Germanicus – germansk; Germani – tyskere, adskillige stammer, der bor mellem Rhinen, Donau, Vistula og Nordsøen; Germania – Tyskland, et område øst for Rhinen, beboet af germanske stammer. Hvilket igen går tilbage til sådanne latinske ord som: germane – ærligt, oprigtigt; germanitas (germanus) – broderskab, nære slægtning, slægtning; germanus (germen) – indfødt, ægte, ægte; kæmper – nyre, spire, kim, efterkommer; germino (germen) – lad spirer vokse.

Tyskernes selvnavn kommer fra det gamle tyske ord “folk” – Thiuda. Næsten alle naboer kalder tyskere ikke ved navn, men ifølge en af de germanske stammer: italienerne – tedesco (fra “teutonerne”), fransk – allemagne (fra “alemanerne”), finnere – saksa (fra “saxerne”), Kalver slaver tyskere, ifølge den velkendte version af ordet “stum”.

Østrigerne forekom som et resultat af tavleniseringen af slaverne. Slaverne skabte delstaten Samo omkring 623. Efter dens sammenbrud skabte slaverne en fyrstedømme i Kärnten (Horutania), hvis indbyggere boede på gårde. I midten af det 8. århundrede blev slaverne, der kæmpede mod avarerne, afhængige af bayerne, derefter frankerne, og efter sammenbruddet af det karolingiske imperium i 843 blev disse lande sammen med Bayern overført til kongedømmet East Franks, det fremtidige Tyskland, som tilsyneladende og de kaldte disse territorier “Østrig” – “østlige imperium”, fra Ost – “øst” og Reich – “imperium”.

Det forældrehjem af germanske sprog og romansk sprog blev tilskrevet den vestlige del af Rusland. Et internationalt team af videnskabsfolk (inklusive specialister fra Skt. Petersborg og Samara) har fundet en ny genetisk bekræftelse af haugenhypotesen om fremkomsten af indoeuropæiske sprog. Forfatterne offentliggjorde resultaterne af deres forskning i tidsskriftet Nature og kan kort findes på University of Adelaide websted. I deres arbejde rapporterer forskere, at i det mindste nogle af de indoeuropæiske sprog i Europa opstod som et resultat af massemigration af protosprogshøjttalere fra det europæiske territorium i det moderne Rusland. Som et resultat af en sådan migration opstod sandsynligvis de baltisk-slaviske, germanske og romanske sprog. Eksperter kom til denne konklusion ved at analysere genomerne til 94 mennesker, der boede for 3—8 tusind år siden i Europa. Genetik har fundet, at ca. 75 procent af mennesker i Centraleuropa, der startede for 4,5 tusinde år siden, havde forfædre fra stepperne i Rusland. Disse repræsentanter for kulturen af strengkeramik viste sig at være forfædre til folk i en anden kultur – pit, der boede på territoriet mellem Dnepr og Volga. Dette kan betyde en bekræftelse af hypotesen om, at kulturen af strengkeramik opstod enten under påvirkning af gropen, eller dens repræsentanter var stærkt påvirket af den foregående. Forskere bemærker også, at folk i pitkulturen kunne sprede til Europa den mest relevante teknologi for den tid, især bevægelse med rattet.

Dette er især indikeret af det faktum, at hjulkøretøjer og tamheste optrådte i Europa for ca. 5—6 tusind år siden. Det antages, at de første mennesker kom til Europa fra Afrika for omkring 45 tusind år siden. For omkring otte tusind år siden var der en anden migrationsbølge, og Europa blev befolket af landmænd fra Mellemøsten. Den tredje migrationsfase, beskrevet af videnskabsmænd, fandt sted for 5—6 tusind år siden fra territorierne i den europæiske del af det moderne Rusland og Ukraine, og det er hos ham, ifølge forskere, at oprindelsen til en række moderne sprogsprog Europa bør være associeret. Forskernes arbejde bekræfter den såkaldte jordhypotese om oprindelsen af indoeuropæiske sprog. Arkæologer og lingvister, der holder sig til det, mener, at talerne for det indoeuropæiske prototiske sprog boede på det moderne Rusland og Ukraines territorium mellem Volga og Dnepr. Tilhængere af den næst mest populære hypotese, den anatoliske, forbinder fremkomsten af den indoeuropæiske sprogfamilie med migrationen af mennesker fra det moderne Tyrkiet (det gamle Anatolien) område for otte tusind år siden. Forskere bemærker, at deres undersøgelse giver os mulighed for at forstå, hvordan de vigtigste indoeuropæiske sprog blev fordelt i Europa for 5—6 tusind år siden. Den siger

dog ikke noget om oprindelsen af denne families sydsprog, især græsk. Nu håber forskere på at forstå, hvordan migrationen af talerne på protosproget (protosprog) og dens forbindelse med de indoeuropæiske sprog i Kaukasus, Iran og Indien var organiseret.

Mest karakteristisk for slutningen af det 1. årtusinde f.Kr. e. – den første halvdel af det første årtusinde A.D. e. arkæologiske steder i form af store begravelsesfri gravpladser med forskellige ritualer: lig og lig. Resterne efter brændingen blev lukket i en urne, ligene blev lagt i jorden uden en urne. Så der blev dannet kirkegårde, som, som allerede nævnt ovenfor, er blevet kaldt af arkæologer navnet “felter med begravelses urner” eller “felter med begravelser”. I XIX århundrede. forskere diskuterede, hvem der ejede de gravfelter, der blev opdaget i Centraleuropa – slaver, tyskere, thrakere eller keltere (indoeuropæere). En sådan erklæring af spørgsmålet var i sig selv ukorrekt, da begravelsesritet i felterne med gravdække ikke kun tilhørte stammen, men alle stammemasser, der er anført ovenfor.

Den tjekkiske arkæolog og historiker Lubor Niederle, der støtter udtalelsen fra P. Schafarik og andre tjekkiske og polske arkæologer, indikerede, at vi kun kan tale om slavisk tilknytning til de monumenter over gravfelter, der er inden for grænserne for bosættelsen af de gamle slaviske stammer antaget af skriftlige kilder.

Dette synspunkt af L. Niederle vedrørende etniciteten af bærere af kulturen på gravfelterne i Centraleuropa blev bekræftet i efterfølgende værker af arkæologer. Polske lærde, der studerede kulturen i de levende områder på Polens område, kom til den konklusion, at den arkæologiske kultur blev båret af Wends, da dens territorium stort set falder sammen med det område, der er tildelt den vestlige gruppe af disse stammer Plinius, Tacitus og Ptolemæus.

Begravelsesfelter øst for Dniesters øvre rækkevidde blev først opdaget i slutningen af det 19. århundrede. af den berømte russiske arkæolog V.V. Khvoika, der undersøgte dem på det midterste Dneprs område. Undersøgelsen af de allerførste monumenter i denne kultur gjorde det muligt for V.V. Khvoika hævde, at de hører til de gamle slaver. Værket fra V.V. Khvoika blev videreført af sovjetiske arkæologer, der afslørede og studerede mange nye bosættelser og gravpladser for kulturen af gravfelter, som nu er kendt for mere end 400. Disse udgravninger viste, at ikke kun Mellem, men også Øvre Dnepr i første halvdel i 1. årtusinde blev afgang af slaviske stammer, der begravde deres døde i begravelsesfelter og signifikant forskellige livsstiler fra nabostammerne – keltere, thrakere og andre, der havde en lignende skik med begravelse. På samme tid blev det kendt, at de slaviske stammer i Dnepr er meget tæt på de slaviske stammer fra Hanging. Inde i denne enkelte massiv af slaviske stammer observeres nogle lokale forskelle, som gav arkæologer grundlag til at tale om flere arkæologiske kulturer. Dette er Oksyv-kulturen i Lower Hanging, Przeworsk-kulturen i bassinet i Mellem- og Øvre Vistula. Sidstnævnte ligger tæt på Zarubinets-kulturen i de slaviske stammer i Mellem- og Øvre Dnepr.

Efter at have forladt stepperne fra det sydlige Ural – Sortehavsområdet, boede de gamle tyskere på territoriet, der hovedsageligt var beliggende mellem Nordsøen, Rhinen, Donau og Laba (Elba) såvel som i den sydlige del af den skandinaviske halvø. Tyskernes oprindelige opholdssted i Europa var Sydsandinavien, Jylland og kysten af Østersøen og Nordsøen mellem Weser og Oder.

Germanske folk, ligesom andre nationaliteter, udviklede sig ved gradvis forening af små stammer til stammeforeninger og senere ved fusion af sidstnævnte i nationalitet. I løbet af VI – I århundreder. F.Kr., efterhånden som de flyttede mod syd, besatte de territoriet i det moderne Tyskland helt op til Rhinen; nogle stammer, hvoraf Trevers derefter spillede den største rolle, krydsede Rhinen og etablerede sig på dens venstre bred. I Sydtykland afgang Sueva, Markomannians og Quads tættest i kontakt med kelterne, som de delvist blandede sig med.

Tyskerne dannede sig som et resultat af blanding af flere løb og senere blandet med forskellige etniske grupper (slaver, keltere, finno-ugriere, romanske folk osv.). Indtil midten af det 1. århundrede var informationerne fra grækerne og romerne om tyskerne ret knappe. Selve navnet på tyskerne, der oprindeligt blev kaldt Tungra-stammen, og som derefter blev tildelt af kelterne til alle tyske stammer,

var ukendt af gamle forfattere i lang tid. Tyskerne blev opdelt omkring begyndelsen af vores æra i det østlige (goter, burgunder, vandaler osv.), Vestlige (Suevs, Hutts, Cherusks, Angles, Saxons, Batavs, Killings, Markomanes osv.) Og Northern (Svions, etc.). Kilder til studiet af tyskernes sociale system er på den ene side dataene fra arkæologi, sammenlignende sprogvidenskab, etnografi og på den anden side antikke forfatters værker, især Noterne om den galliske krig (midten af 1 århundrede) F.Kr. Julius Caesar, der blev direkte konfronteret med tyskerne under erobringen af Gallien, og værkerne fra den romerske historiker Tacitus – “Tyskland” (98 e.Kr., manuskripterne kaldet “Om tyskernes oprindelse og levested”), " Annaler”(ca. 116 e. Kr.) Og” Historier”(mellem 104 og 109 gg.) Tyskerne fra Cæsars tid var allerede stillesiddende landmænd, men fra tid til anden forlod de de lande, der var besat af dem, og overførtes til andre. Landbrugsmaskiner var på et lavt niveau – et skift landbrugssystem dominerede, der krævede store arealer, agerjord blev hurtigt udtømt og ændret hvert 1—2 år. Tyskerne dyrkede rug, havre, byg og hvede. En stor rolle i det økonomiske liv blev spillet af kvægavl og jagt. Tyskerne havde på det tidspunkt ikke privat ejerskab af jord: landsbyerne blev beboet af klaner, der ejet i fællesskab jorden og kollektivt dyrkede den. På dette tidspunkt var den patriarkalske klan allerede blevet erstattet af den tidligere herskende matriarkale.

I det 6. århundrede f. Kr. E. købmændene i Massalia kendte den Tilangian-stamme, der bor på Øvre Rhône, senere kendt som den tyske Tulling-stamme. I midten af det 4. århundrede besøgte massagerejseren Pithaeus på den mest bekvemme rute til Storbritannien, hvor bly blev udvundet, og til de baltiske stater, hvorfra rav blev eksporteret, besøgte nogle områder, der var beboet af tyskerne. Ifølge ham var det nord for Storbritannien land, som han betragtede som en ø og kaldte Thule, men som usynligt var Norges vestkyst. Pythaeus sagde, at det var beboet af mennesker, der var engageret i landbrug og indsamlede honning, hvorfra han lavede en særlig drink. Pithaeus skrev også om øen Abal ud for kysten af Nordsøen, muligvis moderne Helgoland, og om teutonerne, der bor i nærheden af denne ø, i Vestjylland, også en af de germanske stammer. I det III århundrede. BC e. Tyske Gesat, som betyder spydmænd, tjente som lejesoldater fra de italienske keltere og derefter fra romerne.

De ledere, ældste og embedsmænd, der blev nævnt af Cæsar, bestod faktisk af valgte militære ledere og klanens adel. Uafhængige stammer forenede lejlighedsvis i kortlivede fagforeninger for fælles militære virksomheder, hvor militærledere blev valgt; de ledede et hold, der blev opløst i slutningen af krigen. På dette tidspunkt var krige en hyppig forekomst blandt tyskerne, da det omfattende landbrugssystem og den betydelige rolle som kvægavl skabte et konstant behov for nye agerjord og græsarealer, hvilket førte til kampen for jord mellem individuelle stammer. Stammens øverste magt tilhørte en uregelmæssigt indkaldt folkeforsamling. I fredstid havde stammen ikke fælles ledere, der var kun ældste i bestemte divisioner af stammen, der hovedsageligt sendte dommerfunktioner.

At dømme efter arkæologiske data stod tyskerne på det tidspunkt på et langt lavere udviklingsniveau end kelterne. Indtil begyndelsen af det 4. århundrede fik de jernprodukter fra de keltiske regioner, og først senere udviklede de deres egen metallurgi. Først fra det 1. århundrede f.Kr. e. Romerske varer begyndte at trænge ind i dem, hovedsageligt vin og dyre retter, men meget få repræsentanter for klanen adelen erhvervede dem. Tyskerne flytter til sidst til bosat landbrug, selvom kvægavl stadig spillede en stor rolle. Groft bygget af sten og flisebelagte huse erstattede de tidligere midlertidige hytter. Jagt begyndte at spille en mindre rolle i økonomien. Klansamfundet, der dyrkede jorden sammen i løbet af Cæsar, erstattes af familiesamfund, der bor i separate bygder. Et sådant samfund pløjede et nyt plot hvert år og lader den gamle under damp. Græsarealer, græsarealer og andre lande var flere ejendommers fælles ejendom.

Landbruget blandt tyskerne var temmelig primitivt og spillede en meget mindre rolle end kvægavl. Tyskerne forlod let deres opholdssteder og begyndte at søge nye lande til bosættelse. Så for eksempel omkring 120 f.Kr. e. Teutonerne og deres nærliggende Cimbries forlod Jylland på grund af den store oversvømmelse, der ødelagde deres lande. De rejste til Spanien, Gallien og Donau-regionen, indgik en alliance med Scordisk, der kæmpede med Rom og marcherede mod Italien, men

blev besejret af romerne. Deres rester bosatte sig i Gallien ved floderne Maas, Main og Neckar. Under genbosættelsen gik tyskerne som kelterne gennem klaner og stammer, der kæmpede sammen og besatte den del af det beslaglagte land, som de ældste tildelte dem.

Mange tyskere tjente som lejesoldater i tropper fra andre nationer. Ganske tidligt stod lederne blandt tyskerne frem, rekrutterede tropper og ville erobre nye lande eller tilbyde deres tjenester til dem, der havde brug for dem. I 72 f.Kr. e. sådan en leder af Suev-troppen, Ariovist, kom til Gallien med 15 tusind mennesker på invitation fra de keltiske stammer i Arverns og Sequans, der kæmpede med Aedu. Efter at have smadret Edues og etableret sig i den nordlige del af Gallien, begyndte Ariovist at udvide sine ejendele. Talrige repræsentanter for forskellige germanske stammer bosatte sig i landene med de samme sequans, der blev fanget af Ariovista-troppen.

På Tacitus-tiden var tyskerne allerede i et højere udviklingsstadium. De udvindes (skønt i små mængder) og forarbejdede jern, guld, kobber, sølv, tin, bly var beskæftiget med vævning, keramik. Tyskerne syntes mere holdbare bosatte. Landbrugsteknikken er forbedret. Arabiske lande blev dyrket af en plov trukket af et eller to par oxer. Jorddyrkning blev udført af store familier eller husfællesskaber, der normalt bestod af flere generationer. Ejerskabet til landsbyens territorium tilhørte stadig hele samfundet, som fra klanen begyndte at blive en nabo, da slægtskabet mellem hussamfundene, der beboer landsbyen, gradvist blev svækket. Beboere i landsbyen delte fællesområder – græsarealer osv.

Opdelingen mellem familierne i det land, der er afsat til individuel dyrkning, blev udført ikke lige, men “værdig” for lederen af en stor familie, det vil sige efter social status. Dette var en af manifestationerne af den sociale lagdeling, der begyndte blandt tyskerne, forårsaget af væksten i produktionsstyrker. Repræsentanter for adelen drage nu fordel af patriarkalske slaveri, som i sin spædbarhed sandsynligvis eksisterede selv i Cæsarens tid. Først og fremmest blev krigsfanger omdannet til slaver. Slaver blandt tyskerne modtog husdyr og jord, som de skulle bidrage med en del af høsten til ejerne. Slavebørn blev opdraget med de frie børn, og selvom slaverne ikke deltog i offentlige anliggender, var forskellen mellem dem og de frie langt mindre slående end i Rom. Stammeadel og stammeledere, der samlet omkring sig en retinue af krigslignende ungdom, spillede allerede en betydelig rolle, men den øverste beslutning i vigtige spørgsmål hørte stadig til nationalforsamlingen.

I det andet århundrede og i begyndelsen af det tredje århundrede. Romerske købmænd begyndte at trænge ind i områder, der blev mere og mere fjernt fra imperiet. Den tyske stammeadel køber importerede redskaber, vin og smykker. Hun har brug for penge for at imødekomme nye behov og sælger kvæg, pelse og slaver til romerske købmænd. Efterhånden udsender de germanske stammer en livlig transithandel og transporterer romerske varer til Skandinavien, hvor der ifølge Tacitus var en stærk forening af germanske stammer og til de baltiske stater. I forbindelse med væksten i samhandelen blev navigationen udviklet og skibsbygning forbedret. Andet håndværk udviklede sig også – keramik, vævning, smykker, metallurgi. Tyske håndværkere selv skabte forresten våben og en så kompliceret tilknytning som kædepost. Tyske købmænd begyndte at eksportere ikke kun romerske varer, men også lokalt producerede varer nord og øst. På samme tid udvikles landbruget, de bedste racer af kvæg og især heste opdrages, hvilket i høj grad hævede vigtigheden af det tyske kavaleri. Alt dette førte gradvist til en ændring i arten af forholdet mellem tyskerne og imperiet.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.